

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874624688/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Og hvad saa? sagde Præsten hurtig og i en næsten irriteret Tone.

Fru Krause trak paa Skuldrene. Han efterlod hende nok en køn lille Formue, fortsatte hun med næsten ligegyldig Betoning.

Præsten stak Maven frem og sagde med prælatmæssig Myndighed:

— Har hun levet et kristeligt Liv med sin Mand, er det klart, at hun maa sørge over ham; der kan ikke være Tale om andet. Naar Døden berøver os en kristelig Ægtehalvdel, maa vi dybt savne den ene Stemme i Hjemmets tistemæssige Salmesang.

— Det er netop det, jeg har tænkt, men aldrig har kunnet udtrykke, sagde Frøken Sperling med indadvendt Beundring. — Da min salig Grandmama, Kammerberreinden . . .

— Ønsker den Dame min personlige Sjælesorg? afbrød Præsten hende.

— Om hun gør? Saa' Pastoren ikke, hvor hun var bevæget i Gaar i Kirken?

Præsten rystede paa Hovedet, Fru Krause sagde:

— Aa, min Fætter saa' det sikkert nok. Det er kun hans sædvanlige Beskedenhed . . . Jeg mener det virkelig, sagde hun, da hun mødte sin Fætters truende Blik.

— Tag Dem af den kære, unge Sjæl, Hr. Pastor, saa den gode Sød i hendes Hjerte! bad Frøken Sperling.

— Jeg skal se ind til hende en af Dagene. Farvel, Frøken, jeg maa til mit Arbejde.

Præsten gik ind i sit Værelse, og Frøkenen tog en rørende Afsked med Fru Krause. Medens denne tog Kagerne og Vinen bort, lo hun og sagde: Saa, nu har vi snart en ny.

Tirsdag Middag bevægede Pastor Alstrups majestætiske Figur sig over Gaardsrummet foran Fru Staals Hus. Hans Peter og Ane holdt som sædvanlig Kontrol med de ankommende fra Køkkenvinduet.

— Det var Præsten, sagde Hans Peter. Det er en dejlig Mand til at tale; man kan høre ham helt uden for Kirkedøren.

— Kammerraadens Lise siger, at hun kysser sin Stupige, sagde Ane muggent.

— Naar han gør sine Sager godt, svarede Hans Peter, har han jo lige saa vel Lov til at have sin Morskab som enhver anden;

„Ihi naar mit Arbejd er til Ende,
tør jeg mig til Glæden vende.“

reciterede han videre i en syngende Læsetone.